Școala românească în zona de ocupație rusă

«Cum să luptăm împotriva Tiraspolului?»

Aceeași învățătoare care mi se destăinuise, plîngînd, la începutul lui aprilie, fiind nevoită să-și părăsească satul natal, împreună cu șuvoiul de refugiați, aceeași învățătoare îmi vorbi și acum, la începutul de octombrie, și din nou lacrimile fierbinți îi inundau obrajii livizi, ridați, încremeniți. Din nou ascultam cuvintele grele, mărturisirile amare:

— Nu le-a fost de ajuns că ne-au alungat din propria noastră casă, că la întoarcere am găsit totul risipit și împrăștiat. Acum, iată, separatiștii ne obligă să renunțăm și la limba maternă, la tot ce ne este scump și drag. După ce am dovedit lumii întregi că sîntem popor roman, din marea familie a gintei latine, iată că conservatorii rusofoni continuă să afirme că noi, moldovenii, sîntem slavi și că nu e mare păcat să ne întoarcem din nou la alfabetul chirilic. Cît să mai îndurăm această umilință și cum să luptăm împotriva Tiraspolului?!

Tiraspolul, de bună seamă, această citadelă a banditismului, a celor mai abominabile încălcări de legi, acțiuni anticonstituționale, a devenit demult simbolul a tot ce poate fi mai detestabil și mai odios în relațiile interumane. Și probabil, așa a fost totdeauna, în epoca puterii sovietice, căci moldovenii nu îndrăzneau să vorbească aici moldovenește, se exprimau în șoaptă cînd recurgeau la graiul matern. Dar principalul e că astăzi noi cunoaștem adevărul — toate marionetele conducătoare de la Tiraspol au avut totdeauna și au în prezent susținerea materială și morală a Moscovei. In sfîrșit, domnul Boris Elțin a hotărît să nu mai disimuleze adevărul și în discursul ținut la 8 octombrie la televiziunea Ostankino și-a dat arama pe față. Acum, firește, nu ne mai întrebăm, din ce izvorăște curajul și optimismul separatiștilor. — Da, tabloul acum ne este mai clar ca oricînd, suspină doamna profesoară de la Dubăsari (cum o fac și sute de colegi ale sale la Grigoriopol, Camenca, sau Slobozia), dar totodată nu ne este mai ușor să suportăm toate înjosirile, batjocura și maltratarea. Ca și mai înainte, obrăznicii rusofoni ne răspund înrăiți: în Transnistria noi nu ținem pe nimeni cu forța. Cine nu se simte bine aici, e liber să plece oricînd dorește. Ba unii indivizi nu se sinchisesc să precizeze: acest pămînt e al Rusiei, și doar rușii trebuie să trăiască aici. Și dacă e mult mai ușor, în aceste condiții, să vorbești rusește decît să rămîi patriot al baștinei și al limbii materne, sînt destui conformiști docili chiar și printre pedagogi, și această cedare necondiționată nu face decît să înzecească optimismul și temeritatea «apărătorilor» de la Tiraspol. Sîntem maltratați noi, profesorii, povestește învățătoarea cu vocea îndurerată, sînt batjocuriți și elevii, mai ales cei care nu se tem de amenințările nerușinate ale mancurților. Rezistența copiilor moldoveni îi înrăiește încă mai mult pe aceștia și uneori au loc situații tragicomice. — Mai întîi noi vom închide gurile țincilor voștri, iar apoi vă va veni rîndul și vouă, domnilor profesori, continuă să ne amenințe și să ne intimideze conservatorii rusofoni, toți fiind foarte perseverenți în fărădelegile lor. Cum, cum să luptăm împotriva Tiraspolului, se întreabă învățătoarea, frîngîndu-și mîinile de deznădejde și amărăciune?

Impotriva Tiraspolului trebuie să luptăm cu spiritul. Și numai cu spiritul. Cu spada nu-i putem învinge. Pentru că ei sînt mai numeroși, mai înarmați și ura bestială față de români nu-i va opri de la noi vărsări de sînge. Acestor «aprigi apărători ai conștiinței naționale» trebuie să le dovedim, fără să obosim, că o lume întreagă le cunoaște obrăznicia și le condamnă curajul criminal. Nimeni astăzi nu mai crede în «eroismul» și prietenia sinceră, frățească, a «marelui popor rus». Demult e spulberat mitul despre această măreție...

— La fiece pas sîntem provocați, își continuă mărturisirile doamna profesoară, și nouă, profesorilor, și copiilor ni se aruncă în față cuvinte jignitoare: cărați-vă de aici, fasciști români, căci dacă veți continua să predați limba română, noi avem să vă măcelărim, îmi turnă mai deunăzi un june brav, venit de undeva din necuprinsa cîmpie rusă și care mai ieri pășea pe străzile orășelului, foarte mulțumit de sine și de automatul, pe care-l ținea cu mîndrie. — Nu avem noi, moldovenii, unde să ne ducem, căci aici e plai moldav, i-am răspuns curajosului june, și dacă din Transnistria trebuie să plece cineva, o poate face doar cel care, găsindu-și fericirea pe acest colțișor de rai, în prezent au pus mîna pe arme ca să-i alunge pe băștinași. — Să n-ai nici o teamă, doamnă profesoară, mi-a replicat istețul june, noi pe Stalin din mormînt îl vom scoate ca să apărăm cu cinste acest pămînt rusesc!

Nu, nu e deloc ușor să-l convingi pe un rus venit din Kamceatka sau din stepa Rusiei că Transnistria e pămînt românesc ,dar celui cu arma în mînă i s-a inculcat un «ideal nobil» și e misiunea noastră să-l convingem de precaritatea acestei iluzorii noblețe... Ca să luptăm împotriva Tiraspolului, nu vom pune mîna pe automate, să ne înarmăm mai întîi cu răbdare...

Un oarecare Stanislav Babaiev scria recent în săptămînalul moscovit «Cultura» din 3 octombrie a. c. «In Transnistria luptă activ moldovenii, rușii, ucrainenii, bulgarii. Și cei mai activi sînt moldovenii, căci, dacă pe ruși și ucrainenii, politica de românizare riscă să-i facă oameni de gradul doi, moldovenii își vor pierde definitiv nu numai grafia, ci și limba, cultura, tradițiile. Adică, vor dispare de pe fața pămîntului ca națiune...». Un nemaipomenit «adevăr științific», nu-i așa? Cît de profund și cît de bine se descurcă toți conservatorii rusofoni de la Tiraspol și Moscova în filologie, cît de adînc cunosc ei specificul limbii noastre — pentru dînșii există și astăzi două limbi diferite: — cea moldovenească și româna. Limbii române, da, recunosc «savanții» de la Tiraspol, «îi stă bine» în grafie latină, pe cînd limbii moldovenești i se potrivește de minune alfabetul chirilic...!

Cum să luptăm împotriva Tiraspolului? Să nu obosim a explica oamenilor induși în eroare aceste aberații pseudoștiințifice și concluziile halucinante ale celor cu pretenții de mari reformatori ai statului și limbilor naționale.

Și în continuare, relatările lui Stanislav Babaiev, după deplasarea sa la Tighina și Tiraspol, denotă cel mai luminos optimism cît privește meleagul transnistrean: aici oamenii trăiesc foarte bine, scrie autorul, pe nimeni nu amenință foamea și șomajul, nivelul de trai al populației e cel mai înalt din toate statele SNG. Numai dacă, subliniază S. Babaiev, reacționarii din Moldova nu vor declanșa un nou război... Vedeți Dumneavoastră, cei din forurile conducătoare ale Moldovei numai la război se gîndesc. Aceasta e situația reală, conchide încrezut S. Babaiev, populația din Transnistria muncește cu abnegație pentru că la cîrma republicii de aici nu se află poeți, scriitori și filozofi, ci oameni serioși, specialiști tehnicieni care preferă să nu ceaască și nu să piardă timpul cu discuții inutile. Transnistria este un stat bine organizat, o încheie triumfător autorul cu Sovietul său Suprem, ministere, procuratură, miliție. Doar imnul de stat îi lipsește... Nu punem la îndoială, se va găsi un careva fidel care să compună un imn ce va proslăvi măreția ocupanților și escrocheriilor lor politice... Și adresîndu-se unui eventual oponent român, S. Babaiev scrie: ridicați mîinile și predați-vă, nu aveți nici un viitor. Viitorul aparține nume: Transnistriei! Firește, îi răspundem, altfel nici nu poate fi, dacă «marele popor rus» are atîta putere militară și niște guvernatori atît de abili...

Cum să luptăm împotriva Tiraspolului? Să luptăm cu spiritul, cu forța cugetului, explicînd populației adevărul despre Republica Moldova, despre legitima ei limbă de stat — limba română și că nici un fel de limbă moldovenească nu există. Acea pocită și schilodită limbă moldovenească a existat doar grație diriguitorilor necărturari care continuă și astăzi să «fericească» poporul din raioanele de est ale Republicii Moldova. Iată adevărul pe care trebuie să-l cunoască poporul de aici, și să știm a persevera în munca de iluminare a maselor, să ne apărăm cu drag și cu tărie sufletească ceea ce ne aparține din străbuni. Pe adversari îi vom combate numai prin mobilizare, solidaritate, stoicism, și pătimașă dragoste de țară...

Valentina STOICA